

...

Fővárosi Ítéltábla

16.Gf.40.190/2020/8.

A Fővárosi Ítéltábla a Jogi_képviselő1 Ü.I (cím6. ., ügyintéző: Jogi_képviselő1 ügyvéd) által képviselt Kft1. (Helység4/5, .) felperesnek a Jogi képviselő2 Ü.I (cím7. ., ügyintéző: Jogi_képviselő2 ügyvéd) által képviselt Alperes1 (-i Helység2 .) I. rendű alperes és Alperes2 (Helység3 .) II. rendű alperes ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása és járulékai iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. szeptember 20-án kelt 8.G.40.672/2017/61. sorszámú ítélete ellen alperesek részéről benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 50.000 (ötvenezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás lényege szerint felperes 1998. január 7-től bejegyzett gazdasági társaság, főtevékenysége egyéb gép, tárgyi eszköz kölcsönzése.

Kft2. ["kta"(továbbiakban: adós)] 2009. augusztus 10-től bejegyzett gazdasági társaság, amelynek önálló cégjegyzési jogosultsággal rendelkező vezető tisztségviselője volt az alakulástól a törléséig II. rendű alperes, 2010. február 10-től az adós törléséig pedig I. rendű alperes is.

[3] A Budapest Környéki Törvényszék Cégbírósága 2014. június 24-én kelt ...-... számú végzésével felhívta az adóst a törvényes működés helyreállítására, mert a társaság nem rendelkezett a kötelezően előírt jegyzett tőkének megfelelő saját tőkével. A jegyzett tőke 500.000 forint volt a mérleg adatok szerint, a 2011. évi beszámolási időszakban -16.124.000 forint volt a saját tőke.

[4] A II. rendű alperes 2013. október 4-i keltű levelében bejelentette, hogy I. rendű alperes - aki ügyvezető és tulajdonos is egyben - új könyvelőt bízott meg, illetve intézkedett a helyzet rendezéséről. Az adós azonban a jogszabályban írt intézkedést nem hozta meg.

A 2015. március 20-án jogerős Cgt. számú határozatával a Budapest Környéki Törvényszék 2015. február 5. napjával megszüntnek nyilvánította az adóst és elrendelte a kényszertörlési eljárás megindítását, majd annak befejeztével 2017. augusztus 30-án az adós törlésre került.

Ennek közzététele 2017. szeptember 2. napján történt meg.

[5] Az adós a felperestől ingatlant bérelt, a bérleti díjat 2011. januártól nem fizette.

[6] A Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság a 2012. október 19-én kelt 11.G.XXI. 21.485/2011/52. számú ítéletével kötelezte az adóst, hogy felperesnek fizessen meg 15 napon belül 968.750 forintot és ennek 2011. november 1-től a kifizetésig járó késedelmi kamatait, illetve 119.000 forint perköltséget.

[7] A Fővárosi Törvényszék a 2013. október 8-án kelt 4.Gf.75.056/2013/6. számú ítéletével az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta. Kötelezte az adóst további 1.193.500 forint és ennek kamatai, illetve 2012. január 1-től a bérlemény kiürítéséig havi 170.500 forint bérleti díj megfizetésére.

Az ítélet rögzítette, hogy a felperes felmondására figyelemmel 2011. január 1-jén a bérleti szerződés megszűnt, az adós azóta az ingatlanrészt jogcím nélkül használja, azt lelakatolta. Így tett a felperes is, azonban felperes csak a nagy ajtót, míg az adós mind a nagy, mind a kis ajtót lezárta, így azt tudja használni, de felperes csak akkor, ha oda az adós beengedi. A felperes végrehajtást indított az adós ellen. A végrehajtási lap a kérelemtől eltérően kiállításra került.

A .. VI 2014. február 22-én a Helység4/5 szám alatti ingatlant felnyitotta, az ingatlanban talált ingóságokat lefoglalta, ott zárcserét hajtott végre, és a zárlakat kulcsát saját őrzetében hagyta.

A végrehajtó 2019. március 28-án ingóárverést tartott, 4.419.000 forintért árverezte el az ingóságokat, a felperes részére 3.869.199 forintot fizetett ki.

A felperes az adós gazdasági társaság hitelezője.

Az adós gazdasági társaság 2011. évre vonatkozó egyszerűsített éves mérlegbeszámolója szerint az adósnak 2011. január 1. napján 1.017.000 forint tárgyi eszköze, 748.000 forint készlete, 1.185.000 forint követelése és 154.000 forint pénzeszköze volt. Ez 2011. december 31-én úgy alakult, hogy a tárgyi eszközök értéke 18.050.000 forint, a készletek 2.233.000 forint, a követelések 4.984.000 forint, a pénzeszközök 336.000 forintot tettek ki. 2011. január 1. napján a társaságnak 8.494.000 forint kötelezettsége volt, az év végén 41.650.000 forint. Ebből 13.011.000 forint hosszú lejáratú, 28.639.000 forint rövid lejáratú kötelezettség volt. A 41.650.000 forintos kötelezettség az alapítóval szemben állt fenn.

A 2012. január 1-ei állapot szerint 1.017.000 forint volt a befektetett eszköz, tárgyi eszköz értéke, ezt csökkent, 2012. december 31-re 91.000 forintra. A forgóeszköz érték 2.087.000

forint volt, mely 2012. december 31-re 21.580.000 forintra nőtt. A kötelezettségek összege 8.494.000 forint volt 2012. január 1. napján, az üzleti év végére ez 38.506.000 forintra nőtt. 2013. október 1-jei főkönyvi kivonat szerint az adós 91.077 forint tárgyi eszközzel rendelkezett, forgóeszköz állománya 46.579.830 forint volt, ezen belül 1.912.080 forint készlet, 19.360.874 forint követelés és 25.306.156 forint pénzeszköz. Utóbbiból 234.076 forint bankbetét és 25.072.080 forint pénztári összeg volt. A kötelezettség összege a főkönyvi kivonat szerint 38.506.083 forint volt.

[8] Az 2013. március 5-én végrehajtást rendelt el az adóssal szemben. Az adós 2013. október 24-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt. Az adós 2014. április 2-ig rendelkezett érvényes adósszámmal, ekkor az felfüggesztésre, majd 2014. július 16-án törlésre került. Az I. és II. rendű alperes, mint az adós ügyvezetői, az adós 2013. 2014. és 2015. töredék évre vonatkozó mérleg letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségüknek nem tettek eleget.

[9] Felperes módosított keresetében I-II. rendű alperes, mint volt ügyvezető mögöttes helytállási kötelezettsége megállapítását kérte a Ctv. 118/B. § (1) és (2) bekezdése, a Gt. 30. § (3) bekezdése alapján, illetve az 1959. évi IV. törvény 301. §-a alapján kérte alpereseket egyetemlegesen kötelezni 6.791.771 forint tőke, és ennek 2017. augusztus 31-től a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére, valamint a perköltség megfizetésére.

Hivatkozott arra, hogy követelése részint a végrehajtással kapcsolatos követelésből, részint használati díjból, a végrehajtás során a 6.398.471 forintos követeléséből megtérült 3.869.200 forint, így fennmaradt 2.529.271 forint, a további összeg a követelt használati díj 4.262.500 forint. Az előzményi, a bérleti díjra vonatkozó ítéletek részletezése után hivatkozott az adós mérlegeire is, arra, a 2012. december 31-i fordulónappal közzétett beszámoló valótlán adatokat tartalmazott. A hitelezői igényét bejelentette a kényszertörlési eljárás során. Állította, az adós gazdasági társaság 2013. október 24-től fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetben volt, az adós vezető tisztségviselői - az alperesek - ennek meggátolására intézkedéseket nem tettek. Az adós 2011. januárja óta nem fizette meg a bérleti, illetve a használati díjat. Az adós gazdasági társaságnak 2013. október 24-én 91.000 forint értékű tárgyi eszköze, 1.913.000 forint készlete, 13.361.000 forint követelése és 306.000 forint pénzeszköze volt. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ezt a vagyont alperesek eltüntették, és az adós kényszertörlés alá került. A Fővárosi Törvényszék jogerős ítélete időpontjától, 2013. október 8-tól alperesek láthatták, hogy az adósnak a megítélt összeget meg kell fizetnie. Az adós adófizetési kötelezettségének sem tett eleget, így adószáma felfüggesztésre majd törlésre került. Hivatkozott az adós 2011-2012. évi mérlegadataira, annak különbözőségére, és arra, különböző vagyonelemeket alperesek kivontak az adós gazdasági társaságból. Mulasztottak, ugyanakkor alperesek a mérlegkészítés körében már 2013. évre sem, és ezt követő években sem helyezték letétbe és tették közzé a mérlegeket. A társaság részére szóló leveleket alperesek nem vették át, elérhetetlenné váltak. Amennyiben adós teljesítette volna a felperesi követelést, úgy a végrehajtásra sem került volna sor. Alaptalan volt álláspontja szerint az alperesi előadás a bérleti díj meg nem

fizetésének okára vonatkozóan, és egyik bírósági eljárásban sem tudták alperesek bizonyítani, hogy a bérleményben volt ingóságok az tulajdonában álltak volna.

[10] Alperesek kereset elutasítását, felperes perköltségben marasztalását kérték.

Hivatkoztak arra, hogy a perindításra jogvesztő határidő volt. Az adós kénysztörölését elrendelő jogerős határozat 2017. szeptember 2-i közzétételére figyelemmel a határidő 2017. december 1. napján járt le. A keresetlevél 2017. november 13-án kelt, azonban a bíróság hiánypótlást írt elő. Felperes a 2018. szeptember 18-i tárgyaláson további, a hiánypótlásban nem szereplő tényelőadást tett. A bíróság ugyanakkor hiánypótlásra sem hívhatta volna fel a felperest. A jelen perbeli vizsgálat kizárólag jogvesztő határidőn belül előadott tényállás alapján a határidőben előadott jogsértésekre vonatkozhat. A határidőn túl előadott tényállást, magatartást a bíróságnak figyelmen kívül kell hagynia. Adósnál kialakult helyzetért a felperes felelős, az ingatlan a felperes mulasztása miatt beázott, kára keletkezett az adósnak az ott tárolt gépekben, anyagokban. A felperes nem volt hajlandó megegyezni az ügyben, hanem a károkat figyelembe nem véve pert indított az adós ellen, lelakatolta az ingatlant, ellehetetlenítette az adós működését, és jogtalanul zárta el az ingóságait. Az ingatlan soha nem volt alperesek birtokában.

Vitatták a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontját is.

A felperesi 2012. évi mérleggel kapcsolatos kérdések irrelevánsak.

A keresetindítás jogvesztő határidején belül felperes a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontját sem jelölte meg pontosan, azt utóbb sem pótolhatja.

Nem vitatták, hogy 2011. januárja óta az adós bérleti, használati díjat nem fizetett. A 2011-2012. évi mérleg kezdő sorai egyezésének okát előadni nem tudták, de hivatkoztak arra, hogy a 2012. évi mérleg megfelelő. Vitatták, hogy mint ügyvezetők a hitelezői követelések kielégítését megghiúsították volna. Az adósnak 2013. október 24-én már nem volt vagyona, így alperesek nem tüntettek el vagyont. A felperes rosszhiszeműsége miatt lefoglalásra kerültek azon vagyontárgyak, melyekkel az adós termelőtevékenységet kezdhett volna. Az adós nem vált elérhetetlenné. Felperes által küldött két levél „nem kereste” jelzéssel történt visszaküldése nem igazolja ezt. Önmagában a bérleti díj nem fizetése nem minősíthető a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követő hitelezői érdeket figyelembe nem vevő ügyvezetésnek. Nem vitatták, hogy a 2013. évi és azt követő mérlegeket nem helyezték letétbe és nem tették közzé. Állították, mint ügyvezetők az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható intézkedéseket megtették a hitelezői veszteségek elkerülése érdekében. Az adós működött, de a termelést nem tudta megkezdeni. A könyvelési adatok teljes körben nem álltak rendelkezésükre, így elfogadták, hogy az adós 2013. október 24-i állapot szerinti vagyonaként a 2012. évi mérleg szerinti vagyon kerüljön meghatározásra. 2012. év végén 234.076 forint volt az adós bankszámláján. Hangsúlyozták nem rendelkeznek számviteli tudással, képesítéssel. Hivatkoztak arra is, hogy a Ctv. 118/B. §-a szerinti vélelemre a jogvesztő határidőn túl hivatkozott felperes. Hivatkoztak arra, a felperes a

bérlemény bejáratát lezárta 2011. májusában, ahol az ingóságok elvihetők lettek volna, a végrehajtás pedig azon ingóságokra is vonatkozott, melyek nem az adós tulajdonában álltak. A felperes tevőlegesen is hozzájárult ahhoz, hogy az adós ne legyen képes az ingatlant kiüríteni, maga sem úgy járt el, ahogy az elvárható. Alaptalan a használati díj igény 2014. február 22-e utánra, hiszen e naptól az ingatlan kulcsa a végrehajtónál volt.

[11] Az elsőfokú bíróság a 2019. szeptember 20-án kelt 8.G.40.672/2017/61. számú ítéletével kötelezte I-II. rendű alperest, hogy fizessenek meg egyetemlegesen a felperesnek 15 napon belül 3.004.235 forintot, és ezen összeg után 2017. augusztus 31-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg egyetemlegesen alpereseknek 15 napon belül 510.455 forint perköltséget, illetve az államnak külön felhívásra 715.820 forint feljegyzett eljárási illetéket. Kötelezte alpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az államnak külön felhívásra 187.950 forint feljegyzett eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság az adós elleni kényszersztörlési eljárás megindításakor 2015. december 9. napján hatályos Ctv. 118/B. §-a, 118/C. §-a részletes ismertetése után rögzítette, a jogszabályhelyek tartalma megegyezik a 2013. október 24-én hatályos 118/A. § rendelkezéseivel, és kifejtette, a kereset elbírálása szempontjából 2013. október 24-én hatályos rendelkezések irányadók. Annak van jelentősége, hogy az ügyvezetők a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete bekövetkeztét követően a hitelezői érdekek elsődlegességének megfelelő magatartást tanúsítottak-e. Rögzítette azt is, a Ctv. 118/A. § (3) bekezdésében foglalt határidőn belül megjelölt ügyvezetői magatartások képezhetik a vizsgálat tárgyát. Ebben a körben I-II. rendű alperes hivatkozásával egyetértett. A határidő eltelte után megjelölt további magatartások nem vizsgálhatók.

A felperes a jogszabályi határidőn belül terjesztette elő keresetét. A keresetlevél körében a bíróság hiánypótlást adott ki, melyre a felperes a hiányokat a megadott határidőben pótolta a Pp. 95. § (5) bekezdése értelmében, így a beadványt úgy kellett tekinteni, mintha már eredetileg is helyesen adták volna be. Utalva a Pp. 164. és Pp. 206. §-ában írtakra részletezte a Ctv. 118/A. §-a kapcsán a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fogalmát, illetve annak feltételeit, és utalva a Pp. 163. § (2) bekezdésére és 141. § (2) bekezdésére is részletezte a Budapesti XX., XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság, illetve a Fővárosi Törvényszék bérleti és használati díjjal kapcsolatos ítéletét, a végrehajtási eljárásban foglaltakat. Rögzítette, alperesek nem vitatták, hogy az adós 2012. évi mérleg szerinti vagyona fennállt 2013. október 24-én is. Itt tényként fogadta el az elsőfokú bíróság, hogy 2012. év végén, így 2013. október 24-én is az adós 38.506.000 forint kötelezettséggel rendelkezett, emellett 306.000 forint pénzeszköze volt. Alperesi előadás is ez volt, hogy az adós társaságnak elegendő pénzeszköze, likvid vagyona a tartozásai kifizetésére nem volt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 2013. október 24-én a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. Alperesek tisztában voltak azzal, hogy az adós gazdasági társaságnak tartozásai vannak felperes felé is, és tudták, hogy likvid vagyon sem volt. Az elsőfokú bíróság utalt az alpereseknek adott tájékoztatására a Ctv. 98. § (3) bekezdését

illetően, és megállapította, hogy az alperesek az adós gazdasági társaság mérleg letétbe helyezési, közzétételi kötelezettségének nem tettek eleget, így vélelmezni kellett a 118/A. § (4) bekezdés alapján, hogy magatartásukkal összefüggésben a hitelezői érdekek sérültek. A vélelem megfordította a bizonyítási terhet. Ebben a körben eseti döntéseket hívott fel, illetve utalt arra is, alpereseket arról is tájékoztatta, hogy általuk bizonyítandó tény, hogy adósnál a vezető tisztségviselői jogviszonyuk alatt vagyronvesztés nem következett be. Ebben a körben alperesek bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, a könyvelési anyagok hiányosságaira hivatkoztak, illetve arra, nem rendelkeznek számviteli képesítéssel. Hivatkozásaikat azonban az elsőfokú bíróság nem fogadta el. Felperes bizonyította a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontját, a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulását, ezen túlmenően a vélelem folytán is alperesek felelőssége fennáll. A felelősség alóli teljes mentesülésüket alperesek nem tudták bizonyítani. A felperes magatartására hivatkoztak, arra, hogy az ingóságokat felperes elzárta, de ez nem jelenti azt, hogy az adós társaság csak a megjelölt ingóságokkal tudott volna árbevételt realizálni. I. rendű alperes is utalt egy 2.000 eurós profitra adásvétel révén.

Az elsőfokú bíróság utalt arra, hogy a végrehajtó 2014. február 22-én lefoglalta az adósi ingóságokat, zárat cserélt, így ettől az időponttól használati díj tartozásért az alperesek felelőssége nem állhat fenn. Erre figyelemmel az elsőfokú bíróság a 2014. februári töredék hónapra állapított meg használati díjat, illetve a megelőző időszakra, ezen túli követelés kapcsán a felperesi kereseti kérelmet elutasította. Összeségében 2.529.271 forint és 474.964 forint, összesen 3.004.235 forint felperesi jogszerű követelést megállapítva az alperesi előadást a Fővárosi Törvényszék ítéletében foglaltak alapján nem fogadta el.

A kamatigény kapcsán utalt arra is, a 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:48. § (1) bekezdése alkalmazandó. A Pp. 78. § és 81. §-a alapján a 15.662.930 forintos pertárgyérték, és a megítélt összeg alapján felperesre terhesebb 1/5-4/5 pernyertesség-pervesztesség arányt megállapítva rendelkezett a perköltség viseléséről.

[12] Az ítélet ellen alperesek fellebbeztek, azt utóbb részletesen indokolták. II. rendű alperes vonatkozásában a per megszüntetését kérték, és az ítélet hatályon kívül helyezését. I. rendű alperes vonatkozásában szintén a hatályon kívül helyezést, illetve a felperes keresetének elutasítását és felperes perköltségben marasztalását.

Előadták, a tényállást helytelenül állapította meg az elsőfokú bíróság, és az irányadó jogszabályokat is helytelenül értelmezte és alkalmazta.

A permegszüntetés kapcsán hivatkoztak arra, jogvesztő határidőben a felperesi képviselő nem csatolta a II. rendű alperessel szembeni perindításhoz szükséges meghatalmazást. A felperesi jogi képviselő nem minősül hitelezőnek. Az 55. sorszámú végzés indokolása is rögzíti, hogy a

keresetlevél és a csatolt iratok alapján nem volt lehetséges jogvesztő határidőben annak megállapítása, hogy a pert valóban az arra jogosult indította el. A jogvesztő határidő letelte után rendelkezett az elsőfokú bíróság a felperes által adott meghatalmazással, holott a Pp. 69. § (1) bekezdése értelmében a meghatalmazott első jelentkezése alkalmával volt köteles csatolni eredeti meghatalmazását, vagy annak hitelesített másolatát. Ebben a körben a Pp. 130. § (2) bekezdés b) pontja folytán hiánypótlásnak nincs helye. A meghatalmazás csatolására is a keresetindítási határidőben kellett volna sort keríteni, ennek hiányában a keresetlevél nem minősül felperes képviselőtében tett joghatályos nyilatkozatnak. Irreleváns, hogy a felperesi törvényes képviselő utólagos előadása szerint a II. rendű alperessel szemben is meghatalmazást adott felperesi jogi képviselőnek. Kizárólag annak van jelentősége, hogy a jogvesztő határidőn belül benyújtásra került-e a meghatalmazás a II. rendű alperes vonatkozásában vagy sem. Mivel erre nem került sor, a per megszüntetésének van helye. A Ctv. 118/C. § (1) bekezdése alkalmazásával a felperesi jogi képviselő nem minősül hitelezőnek. Felperes elkésztett, a jogvesztő határidőn túl indította meg joghatályosan a pert a II. rendű alperessel szemben, és az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabálysértéssel biztosított további határidőt a meghatalmazás csatolására. A Pp. 104. § (1) bekezdése értelmében a jogvesztő határidőt nem lehetett volna meghosszabbítani. A felperes az 55. sorszámú végzés szerint 2017. november 13-án terjesztette elő a keresetét a jogvesztő határidőn belül, a II. rendű alperes esetében nem állapítható meg, hogy a keresetet felperes, mint arra jogosult nyújtotta be. Így a Pp. 251 § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes vonatkozásában a per megszüntetése és az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt.

[13] Alperesek hivatkoztak továbbá arra, a felperes által a jogvesztő határidőn túlmenően előadottak vizsgálata kizárt, a felperes által megjelölt ügyvezetői magatartások közül csak a jogvesztő határidőn belül megjelöltek vizsgálhatók. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 95. § (5) bekezdése alapján - a keresetlevél 8. számú beadvány szerinti hiánypótlására figyelemmel - a 8. sorszámú beadványban előadottak is vizsgálhatók voltak. A Pp. 95. § (5) bekezdése azonban kizárólag a Ctv. 118/C. § (2) bekezdésével és a Pp. 104. § (1) bekezdésével együttesen alkalmazható. Jogvesztő határidőben megindítható perekben a bíróság kötve van a keresetlevélben és a határidőn belül esetleg benyújtott további beadványokban írtakhoz, csak a jogvesztő határidőn belül előadott tényállás és jogszabálysértés vizsgálható. Ennek folytán a 8. sorszámú beadványban írtak sem vehetők figyelembe. A Pp. 95. § (5) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság egyúttal megsértette a kérelemhez kötöttség alapelvét is, túlterjeszkedett a figyelembe vehető kereseten. Eerre vonatkozóan eseti döntéseket jelölt meg az alperesek képviselője.

[14] Előadták továbbá, felperesi tényállítások nem részletezik, hogy a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően, melynek időpontját felperes a keresetlevélben még nem 2013. október 24-ben jelölte meg, illetve nem jelölte meg

pontosan milyen konkrét magatartást, mulasztást tanúsítottak alperesek. Kizárólag általánosságban fejtette ki, hogy alperesek szándéka az adós vagyonának csökkentésére irányult, de annak mértékét sem jelölte meg, illetve csak említés szintjén utalt arra, hogy nem tettek közzé mérlegbeszámolót, illetve, hogy a közzététel elmaradása valószínűsíti, hogy nem készítettek mérlegbeszámolót. Egyébként, amennyiben figyelembe vehető lenne a felperes 2018. március 5-i beadványa, az sem tartalmaz egyértelmű tényelődást a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjával, az azt követő vagyonsökkenéssel és konkrét alperesi magatartásokkal, mulasztásokkal kapcsolatban. A Ctv. szerinti vélelemre a felperes nem hivatkozott, nem lett volna alkalmazható. A hiánypótlásban is csak állította felperes, hogy alperesek nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével jártak el, de konkrétumokat nem jelölt meg, nem részletezett. A keresetlevél és a hiánypótlás is a közokirattal ellentétes előadást tartalmaz a végrehajtási igényperrel kapcsolatban. A keresetlevél 2013. október 8. napját jelölte meg - bár nem egyértelműen - a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte időpontjaként. A későbbi beadványában október 8., de legkésőbb 2013. október 24. szerepel. A Fővárosi Törvényszék ítéletének közlését követő 15. nap mint jogerős ítéletben megjelölt teljesítési határidő lejártaként. Ugyanakkor a teljesítési határidő nem a határozat kihirdetését, hanem az adós részére történt kézbesítését követően kezdődik, ez nem lehet 2013. október 24. A Ctv. 118/A. § 2013. október 24-én hatályos rendelkezései ismertetése után alperesek utaltak arra, általában e perekben a hitelezőn van a bizonyítás terhe, de egyébként a vélelem hatókörébe tartozó esetekben is a felperesnek kell bizonyítania az okozati összefüggés fennállását a vezető tisztségviselő jogellenes magatartása és a vagyonsökkenés, illetve a kielégítetlen hitelezői követelés között. A vélelmezett tények és a hitelezői követelés kielégítetlensége között lehetséges, hogy nincs tényleges okozati kapcsolat. Ezzel kapcsolatban jogirodalomra hivatkoztak alperesek. A szakirodalom szerinti jogdogmatikailag tévesen alkalmazott eseti döntésekre hivatkozott az elsőfokú bíróság, ugyanakkor a mulasztást követő vagyonsökkenésnek, illetve hitelezői követelések kielégítésének van jelentősége. Önmagában alperesi mulasztás a beszámoló közzétételével kapcsolatban jelen perben nem járt az adós vagyonának csökkenésével, illetve a követelés megghiúsulásával. Az adósnak 2011-2012. évre vonatkozó mérlegei, és alperesi személyes előadás alapján jelentős kötelezettségeire figyelemmel nem volt vagyona. 2013. október 24-én ugyanis 38.506.000 forint kötelezettséggel rendelkezett, és mindössze 306.000 forint pénzeszköze volt, - 16.912.000 forint összegű saját tőke és 77.000 forint passzív időbeli elhatározás, illetve - 11.075.000 forint adózott eredmény mellett. 2013. október 24-én sem volt tehát vagyona. Alperesek vonatkozásában 2014. május. 31-ig nem állapítható meg, hogy elmulasztották volna a 2013. évi beszámoló elkészítésére, közzétételére vonatkozó kötelezettségüket, azaz alperesi mulasztás nincs okozati összefüggésben a vélelmezett hitelezői érdeksérelemmel. A felperes magatartása vezetett a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztéhez, és okozta az adósi tartozás felhalmozódását, mert az alperesek termelést nem tudtak folytatni a felperesnél tárolt gyártóssorral. Rosszhiszemű volt a felperesi kezdeményezés a végrehajtási eljárással kapcsolatban. Felperes tudatában volt, hogy más tulajdonára történik a végrehajtás, azaz, hogy a bérleményben tárolt valamennyi ingóság az tulajdona. Erre nézve nem tett nyilatkozatot. Az ingatlan felperes általi lezárása járt azzal, hogy az adós és alperesek nem voltak képesek fizikailag kiüríteni a kérdéses ingatlant 2011. májusától, és felperes nem is volt hajlandó biztosítani a kiürítést. Így a használati díj igényét felperes maga növelte, illetve zárta el alpereseket a bevétel termelésétől. Az I. rendű alperes emlékezett egy olyan esetre, melynek során mint bevételt realizált az adós, de ez nem jelenti azt, hogy ténylegesen bevételt tudott termelni az adós, mely egyébként I. rendű alperes folyamatos finanszírozása mellett és miatt létezett. I. rendű alperes bízott abban, hogy az adós záros határidőn belül hozzájut a termelőeszközökhöz és termelhet. Ugyanakkor a felperesi eljárás folytán csak halmozódott a

tartozás, így a felperes eljárása sem hagyható figyelmen kívül. A beszámolóval kapcsolatos alperesi mulasztás nincs összefüggésben az adós vagyonának csökkenésével, sem a felperesi követelés kielégítésének elmaradásával, így alperesek nem marasztalhatók. A vagyonsökkenéssel kapcsolatban az alperesek utaltak a 2011-2012. évi mérlegadatokra, és arra, az adós nem tudta 2013. október 24. után a vagyonát növelni, nem volt lehetséges az adós működtetése. Fogalmilag kizárt a vagyonsökkenés bekövetkezése. A bizonylatolás hiánya arra vezethető vissza, hogy nem volt gazdasági esemény. Ha az adós átalakult volna más társasági formába, vagy a jogutód nélküli megszűnést elhatározta volna, az sem változtatott volna a helyzeten. Összességében kérték a II. rendű alperes vonatkozásában a per megszüntetését, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését, utóbbit mindkét alperes vonatkozásában, illetve a felperesi kereset teljes elutasítását és felperes perkölségben marasztalását.

[15] Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és alperesek perkölségben marasztalását kérte.

Utalt arra, a II. rendű alperes vonatkozásában a permegszüntetési ok és a jogvesztő határidő elmulasztása nem áll meg. A felperes által határidőben benyújtott hiánypótlást úgy kell tekinteni, mintha azt a keresetindításra megszabott határidőn belül nyújtotta volna be. Ezzel kapcsolatban a Pp. 95. § (5) bekezdését részletezte, illetve utalt arra, alperesi képviselő által megemlített eseti döntések nem alkalmazhatóak, illetve az egyik eseti döntés kizárólag változásbejegyzést elrendelő végzés hatályon kívül helyezése iránti perekre vonatkozik, illetve más döntések társasági határozat felülvizsgálata iránti perekre, illetve változásbejegyzést elrendelő végzés hatályon kívül helyezése iránt indított perekre.

[16] Alaptalan alperesi álláspont a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontja tekintetében is. Ezzel kapcsolatban a Ctv. 118/A. §-át, illetve az elsőfokú bíróság ítéletét részletezte. Rosszhiszemű az alperesi hivatkozás. Ha az alperesek a végrehajtás megkezdése előtt teljesítették volna a Fővárosi Törvényszék ítéletében foglaltakat, úgy a végrehajtás és a jelen peres eljárás is elkerülhető lett volna. A másodfokú ítélet kihirdetése időpontjától a végrehajtási eljárás során foganatosított foglalás időpontjáig alpereseknek 4,5 hónapjuk lett volna a bérlemény kiürítésére. Így alperesek saját felróható magatartásukra hivatkoznak és felperest tekintik rosszhiszeműnek. A Ctv. 118/A. §-ával kapcsolatban alperesek által kifejtettek nem relevánsak. Ebben a perben nem kizárólag a vélelem fennállta döntötte el a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet fennálltát. A vélelem tekintetében ugyancsak idézte az elsőfokú bíróság ítéletét. Az okozati összefüggés hiányára és a vagyonsökkenésre vonatkozó alperesi érvelés is alaptalan. Az alperesi álláspont zavaros, értelmetlen. Teljesíthették volna végrehajtás előtt alperesek a másodfokú ítéletben foglaltakat, így az eljárások elkerülhetők lettek volna.

[17] A tárgyalás kitűzésre majd beállításra került. A 2020. március 24-én kelt 16.Gf.40.688/2019/5. számú végzéssel megállapításra került, hogy az eljárás 2020. március 15-től a rendkívüli ítélkezési szünet megszűnésének napjáig félbeszakadt. Ezt követően az eljárás 16.Gf.40.190/2020. szám alatt folytatódott.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a 16.Gf.40.190/2020/2. számú végzésével tájékoztatta a feleket, hogy a 74/2020.(III.31.) Korm. rendelet 29. § (2) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül kívánja elbírálni.

[19] A felek nyilatkozatot terjesztettek elő, lényegileg fenntartva korábbi előadásukat.

[20] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelmek és fellebbezési ellenkérelem korlátai között vizsgálta felül, és a fellebbezéseket az alábbiakra tekintettel megalapozatlannak találta.

[21] A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (Ctv.) 2013. október 1. és december 31. között hatályos 118/A. § (3) bekezdés szerint a kénysztörlesztési eljárás jogerős lezárását követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül - ki nem elégített követelése erejéig - bármely hitelező keresettel kérhette a bíróságtól annak megállapítását, hogy azok, akik a cég vezető tisztségviselői voltak a kénysztörlesztés elrendelését megelőző három év időszakában, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el, és ezáltal csökkent a gazdálkodó szervezet vagyona, vagy meghíúsították a hitelezők követeléseinek kielégítését, vagy elmulasztották a környezeti terhek rendezését. E bekezdés alkalmazásában a cég vezető tisztségviselőjének minősült az a személy is, aki a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt. Ha többen közösen okoztak kárt, felelősségük egyetemleges. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy észszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességkor kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket. A keresetben a hitelező kérhette, hogy a bíróság kötelezze a cég volt vezetőjét

a kényszertörlési eljárásban bejelentett, de az eljárásban meg nem térült követeléseinek kiegyenlítésére.

A (4) bekezdés szerint mentesült a felelősség alól a (3) bekezdésben említett vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Amennyiben a vezető tisztségviselő a cég megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy nem teljesíti a 98. § (3) bekezdés a), c)-d) pontja szerinti beszámoló-készítési, irat- és vagyonátadási, továbbá tájékoztatási kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellett.

[22] A 2015. szeptember 1. és 2015. december 31. közötti hatályos szövege szerint a Ctv. 118/A. § (1) bekezdés szerint ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég - a cég törlésének időpontjában a cégjegyzékbe bejegyzett - volt tagja korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a tag a korlátolt felelősségével visszaélt. Több tag felelőssége egyetemleges.

A (2) bekezdés szerint korlátozott felelősségükkel visszaéltek azok a tagok, akik tartósan hátrányos üzletpolitikát folytattak, a cég vagyonával sajátjukként rendelkeztek, továbbá azok, akik olyan határozatot hoztak, amelyről tudták vagy az általában elvárható gondosság mellett tudhatták volna, hogy az a cég törvényes működésével nyilvánvalóan ellentétes.

A (3) bekezdés szerint ha a korlátozott tagi felelősséggel működő céget a cégbíróság a kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, az a volt tag, aki a kényszertörlési eljárás megindulását megelőző három éven belül ruházta át részesedését, korlátlanul felel a cég hitelezőjének kielégítetlen követelése erejéig, ha a korlátolt felelősségével tagsági jogviszony alatt visszaélt vagy a részesedésének átruházásakor rosszhiszemű volt. Mentesül a tag a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy az átruházás során jóhiszeműen és a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el. Több tag felelőssége egyetemleges.

[23] A 118/B. § (1) bekezdés szerint ha a cégbíróság a céget kényszertörlési eljárásban törölte a cégjegyzékből, a cég vezető tisztségviselője - ideértve a kényszertörlési eljárás előtt a cégjegyzékből törölt vezető tisztségviselőt is - az okozott hátrány erejéig felel a kielégítetlenül maradt hitelezői követelésekért, ha a fizetése képtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladatait nem a hitelezői érdekek figyelembe vételével látta el, és ezáltal a cég vagyona csökkent, illetve a hitelezők követeléseinek kielégítése megghiúsult. Több vezető tisztségviselő esetén felelősségük egyetemleges.

A (2) bekezdés szerint e § alkalmazásában vezető tisztségviselő a cég által megválasztott végelszámoló is. E § alkalmazásában a cég vezető tisztségviselőjének minősül az a személy is, aki a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt.

A (3) bekezdés szerint a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte az az időpont, amelytől kezdve a cég vezetői előre látták vagy észszerűen előre láthatták, hogy a cég nem lesz képes esedékességgel kielégíteni a vele szemben fennálló követeléseket.

A (4) bekezdés szerint mentesül a felelősség alól a vezető tisztségviselő, ha bizonyítja, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet nem a vezető tisztségviselői jogviszonya alatt vagy ügyvezetési tevékenysége miatt következett be, a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően pedig az adott helyzetben az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtette a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, továbbá a cég legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ha a vezető tisztségviselő a kénysztörlesztés elrendelését megelőzően vagy a kénysztörlesztési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, vagy - végelszámolás esetén - nem teljesítette a 98. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti kötelezettségét, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. A hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell akkor is, ha a kénysztörlesztési eljárást végelszámolás előzte meg és a végelszámoló nem tett eleget a 104. § (3) és (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének.

[24] A 118/C. § (1) bekezdés szerint hitelező az a személy, aki követelését a kénysztörlesztési eljárásban a 117. § (2) bekezdése szerint bejelentette és követelése jogerős és végrehajtható bírósági, hatósági határozaton, más végrehajtható okiraton alapul vagy nem vitatott vagy elismert, pénz- vagy pénzben kifejezett vagyoni követelés.

(2) A hitelező a keresetét a cég törlesztés elrendelő jogerős határozat Cégléletről való közzétételét követő kilencven napos jogvesztő határidőn belül a cég utolsó bejegyzett székhelye szerint illetékes törvényszéken terjesztheti elő.

[25] A felperes kereseti kérelmét a Ctv. 118/B. §-ára hivatkozva terjesztette elő, melyet az egyes törvényeknek az új Polgári Törvénykönyv hatálybalépésével összefüggő módosításáról szóló 2013. évi CCLII. törvény 112. § (44) bekezdése iktatott be a Ctv.-be, azzal, hogy az 2014. július 1-jén lép hatályba. A jogszabály nem tartalmazott tételes rendelkezést arra nézve, hogy mikortól kell az új felelősségi szabályokat alkalmazni.

A gyakorlatban az az álláspont alakult ki, hogy a vezető tisztségviselő felelősségére azok a felelősségi szabályok alkalmazhatók, melyek alapján a kénysztörlesztési eljárás is lefolytatásra kerül. (Ezt az álláspontot fogadta el a Kúria Polgári Kollégiuma 2017. február 6-án a vezető tisztségviselők felelőssége tárgykorban felállított joggyakorlat elemző csoport összefoglaló véleménye alapján.)

Ez azt jelenti, hogy a Ctv. 118/B. §-ára alapított keresetet a Ctv. kénysztörölési eljárás kezdő időpontjában hatályos 118/B. §-a alapján kell elbírálni. Jelen ügyben tehát, mivel az adós cég kénysztörölési eljárásának kezdő időpontja 2015. december 9. napja; a kereset elbírálására a Ctv. 118/B. §-ának fent ismertetett, 2015. szeptember 1.–2015. december 31-ig hatályos rendelkezései irányadóak.

[26] Az eredeti kereseti kérelemben felperes még a Ctv. 118/A. §-ára és a 118/B. §-ára is hivatkozott, annak tartalma szerint tagi és vezető tisztségviselői felelősségre egyaránt utalt; a tény és a jogállításai azonban nem voltak egyértelműek. Éppen ennek tisztázását célozta a Pp. 95. § (2) bekezdése alapján kiadott, 7. sorszámú hiánypótlásra felhívó végzés.

Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság a Ctv. 2015. szeptember 1-jét megelőzően hatályban volt Ctv. 118/A. §-a alapján bírálta el a keresetet, ezen tévedése azonban a per érdemét nem érintette, mivel a Ctv. 118/A. § (3) bekezdése lényegében a Ctv. 2015. december 9-én hatályos 118/B. § (1) bekezdésével azonosan szabályozza a vezető tisztségviselő felelősségét. A 118/A. § (4) bekezdése pedig ugyancsak törvényi vélelmet állított fel arra az esetre, ha a cég a megszűntnek nyilvánítását megelőzően nem tett eleget a beszámoló letétbehelyezési, közzétételi kötelezettségének.

Ugyanakkor tényszerűen szerepel az eredeti keresetlevelében hogy "Az adós cég (Kft3.) vezető tisztségviselői, illetve tagja, jelen per alperesei sem a Fővárosi Törvényszék 4.Gf.75.056/2013/6. számú ítéletének kézhezvételét megelőzően, sem azt követően semmit sem tettek annak érdekében, hogy az adós cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének beálltát meggátolják, vagyonának csökkentésére irányult alpereseknek azon magatartása, amellyel a 2013. évi üzleti évtől a mai napig nem tettek közzé mérlegbeszámolót, ami azt valószínűsíti, hogy nem is készítettek mérlegbeszámolót".

[27] A keresetlevél mindkét alperessel szemben történő perindításra vonatkozott, és az elsőfokú bíróság 7. sorszámú hiánypótlásra vonatkozó végzését követően részint felperes pótolta a II. rendű alperessel szembeni perindításra vonatkozó meghatalmazását is (az elsőfokú bíróság meghallgatta felperes ügyvezetőjét, aki igazolta, hogy az eredeti meghatalmazás mindkét alperesre kiterjed), másrészt a felperes a Ctv. 118/B. § (1) és (2) bekezdésére, illetve a 2013. évi V. törvény 3:118. §-ára is hivatkozott. A meghatalmazás hiánya kizárólag a keresetlevél kellékhányosságát eredményezte; nem pedig a II. rendű alperessel szemben jogvesztő határidőben előterjesztett kereset hiányát. Megalapozatlanul hivatkoztak ezért alperesek a per II. rendű alperessel szembeni megszüntetése szükségességére.

[28] A felperes a 8. sorszámú hiánypótló beadványában egyértelművé tette, hogy a keresetét elsődlegesen a Ctv. 118/B. § (1) bekezdés II. fordulatra, a hitelezői igények kielégítésének megghiúsulására alapítja. Ugyanakkor helyesen hivatkozott arra is, hogy mivel alperesek elmulasztották a beszámoló letétbe helyezésére és közzétételére vonatkozó kötelezettségeiket 2013. évre és ezt követő évekre vonatkozóan a Ctv. 118/B. § (4) bekezdés II. fordulata alkalmazandó, mely szerint ha a vezető tisztségviselő a kényszertörlesztés elrendelését megelőzően, vagy a kényszertörlesztési eljárás alatt nem tett eleget a számviteli beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének, a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell.

E törvényi vélelem azt jelenti, hogy a vélelem fennállása esetén a felperesnek nem kell bizonyítania a hitelezői érdekek figyelembevételének elmulasztását, hanem elégséges ha a vélelem fennállását bizonyítja.

[29] Alperesek maguk sem vitatták, hogy elmulasztották a 2013., 2014. és 2015. évekre vonatkozóan a beszámolók letétbe helyezését és közzétételét. Utal a Fővárosi Ítéltábla arra is, a Ctv. 118/B. § (1) bekezdésében írt vagyonsökkenés, illetve hitelezői követelés kielégítésének megghiúsulása vagylagosak. Amennyiben bármelyik megállapítható, a vezető tisztségviselő felelőssége fennáll.

A perben az sem volt vitás, hogy a felperes követelésének kielégítése megghiúsult.

Felperes a keresetindításra írt jogvesztő határidőn belül hivatkozott a 2013. évi beszámólótól kezdődően, a beszámolók letétbehelyezésének elmulasztására, részletesen idézve a számviteli törvény és a Ctv. beszámoló közzétételével kapcsolatos rendelkezéseit. E mulasztáshoz fűződő vélelem törvényi jellege folytán az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt annak figyelembevételével. Vélelmezni kellett tehát, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezését követően az alperesek a hitelezői érdekek figyelembevételének elmulasztásával látták el ügyvezetési tevékenységüket. A beszámoló letétbehelyezésének elmulasztása valóban nincs összefüggésben a vagyonsökkenéssel vagy a hitelezői követelések kielégítésének megghiúsulásával. Ezen mulasztást a jogalkotó azért szankcionálta, mert ezzel a magatartással a vezető tisztségviselő megnehezíti az adóssal üzleti kapcsolatba kerülők számára az adós valós pénzügyi-vagyoni helyzetének megismerését, amely nyilvánvalóan ellentétes a hitelezők érdekeivel.

[30] Az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta a feleket a bizonyítás kérdésében, alperesek azonban az őket terhelő bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget, a vezető tisztségviselői felelősségük alól magukat kimenteni nem tudták.

[31] Helytállóan döntött erre figyelemmel az elsőfokú bíróság, az alperesi hivatkozások megalapozatlanok voltak.

[32] Az alperesek az elsőfokú bíróság ítélete számszaki levezetését illetően érdemi vitatást nem terjesztettek elő. Nem tartalmazott a fellebbezés érdemi előadást a kamatokkal kapcsolatos marasztalás tekintetében sem.

[33] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

[34] A Pp. 239. §-a szerint alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező alpereseket felperes javára fellebbezési perköltség egyetemleges megfizetésére a 32/2003.(III.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alkalmazásával.

Budapest, 2020. június 9.

dr. Rutkai Éva s.k.

a tanács elnöke

dr. Molnár József s.k.

előadó bíró

dr. Kolozs Balázs s.k.

bíró

A kiadmány hitelével: